

Nr 534.

Av herr **Hagberg** i Luleå m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 114, med förslag till förordning angående ändrad lydelse av 5 § förordningen den 2 juni 1922 (nr 260) om automobilskatt, m. m.

Förslaget om höjning av bilskatten motiveras med dels förändringen av penningvärdet, dels också behovet av att utjämna skillnaden mellan utgifterna för väghållningen och inkomsterna på bilskattemedel för att täcka dessa utgifter. Skatten skall alltså på sitt sätt bidra till att fastlåsa den försämring av penningvärdet som inleddes med devalveringsbeslutet hösten 1949. I verkligheten bidrar den till en ytterligare försämring av kronvärdet, såsom de flesta prisstegringar av s. k. konsekvenskaraktär. Den leder till en ny fördyring av frakterna, ökade utgifter för dem som måste använda sig av bussar och droskbilar samt naturligtvis också för ägarna av bilar, bussar och andra motorfordon. Förslaget visar att regeringen inte allvarligt eftersträvar ett slut på prisstegringarna, och ännu mindre att sänka prisnivån för den breda allmänheten.

Vad frågan om en balans mellan vägutgifter och skattemedel därför beträffar, finns det inte hållbara skäl att just nu lansera denna princip. Staten har både under och efter kriget tagit in skattemedel för vägväsendet, som inte alls tagits i anspråk därför. Det handlar därvidlag om mycket stora belopp jämfört med de omkring femtio miljoner kronor som de föreslagna skattehöjningarna skulle ge. Överbalanseringen liksom möjligheten att hårdare beskatta konjunkturvinster representerar många gånger om den summa som nu äskas.

Med hänsyn härtill och då vi är motståndare till den föreslagna skattehöjningen liksom till taxehöjningar och andra liknande åtgärder som avser att ytterligare sänka penningvärdet och höja priserna på förnödenheter och tjänster hemställes,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 114.

Stockholm den 1 april 1952.

H. Hagberg.

Fritjof Lager.

Erik Karlsson.